

ÉRZELEM

(SGRAFFITO-FALFESTMÉNY)

Szerző: Szemethy Anikó, rajz–vizuális kommunikáció szak

Konzulens: Kovács László, főiskolai tanár

(Művészeti és Művészettudományi Szekcióban III. helyezés)

A műalkotás leírása: A sgraffito a reneszánsz korban terjedt el, az épületek külső díszítésére használták. Ez egy nagyon érdekes faltechnika, jellege miatt festményként is szolgál. Lényege, hogy különböző színű és vastagságú vakolatrétegek kerülnek egymásra, és ez a homokos-gipszes anyag gyorsan összeköt és máris formázható az anyag. A kép úgy jön létre, hogy az előre elkészített terv után a különböző színű rétegekig kell szabályosan visszakaparni az anyagot. A kivitelezéshez bizonyos éles eszközökre van szükségünk. Célszerű már az alapra nagy hangsúlyt fektetni. Gondosan válasszuk ki, mire szeretnénk dolgozni, mire érdemes dolgozni, hogy későbbiekben ne peregjen le az elkészített munkánk. Az építkezéseken használnak nagy előszeretettel egy bizonyos „herratecta” szigetelőanyagot, ahol a pozdorja szálaiba a vakolatréteg könnyen besimítható. Nagyon jól mutat még, ha farost alapra durva zsákvásznat helyezünk, és erre kerül rá a vakolatréteg.

A sgraffito ötvözi magában a festészetet és a szobrászatot, ezért találok alkalmasnak alkotásaim kifejezéséhez. A festészetnél a képeket síkban érzékeljük, a szobrászatot térben, a sgraffito meg a kettő játéka, nem háromdimenziós, mégis anyagszerű, és van térisége, térjátéka. Az ember érzi, ahogy keze alatt életre kel az alkotás, gondolatait, érzéseit ugyanúgy ki lehet fejezni evvel a technikával, mint egy festménnyel.

Az Érzelem c. kép elkészülését is már több kép előzte meg, egy folyamatos alkotótevékenység egyik darabja. Az ember mindig keresi önmagát, próbálja megfejteni az élet dolgait, éli a pillanatokat, és kiadja magából, amit érez, amit gondol. Ez a kép is erről szól. Egy pillanatról, mely egyszerre történik meg az alkotóval és keze alatt az alkotásával. Folyamatos formálás, mely kihathat mindkettejükre.

A kitalált, kifejlesztett, összegyűrt figura – mely emberi képek festéséből és egy kitalált inka figura keverékéből állt össze egy érdekes alakká – itt sajátos útjára indult, szinte leredukálódott, a hangsúly nem rá került, hanem

az együttes megnyilvánulásra, ahogy a háttérhez kapcsolódik. Az ösztön, a vakolat folyamatos visszakaparása, metszése egyre durvább és keményebb felületeket hozott létre, szinte már metsző a darabossága, és úgy vélem képes zaklatottá tenni a nézőt is. Nagy dinamikája beleránt minket a képbe, átveszszük a lüktetését, s talán menekülnénk is karjaiból, de a háttérben is éles, csúcsos dolgokkal, hegyekkel találkozunk, ott állunk a világ tetején, és nem tudjuk, merre tovább, hova is mehetnénk. Az egységes nagyobb felületek próbálják lenyugtatni a képet, hiszen az alak szinte a világba kiált.

A zöld és a narancssárga szín teszi még erősebbé a képet. A kép kompozíciója szimmetrikus, de élen táncol az alak, az egyensúly bármikor képes felborulni. Az élet is ilyen, táncol velünk minden pillanatban, s egyszer jó irányba folyik, de bármikor meg is változhat, számít, hogyan állunk hozzá. A képekhez is hozzáállunk valahogy, hol így, hol úgy.